

ten lustr kdysi vyrobili
v závodě Osvit Olomouc
dívám se na něj hodnou chvíli
je toho na mě trochu moc
na prvním rande člověk věří
že to nemusí bejt o ničem
už už mráz běhá po páteři
a ona řekne slovo „človíček“
ta holka má má má má má
ložnicový oči
žhavá jako panty
dveří do pekla
jenomže já já já já já
nevím, co si počít
aby tahle trapná
chvíle utekla
a potom řekla „momentíček“
ten lustr mi to dosvědčí
že se mi chtělo začít křičet
do teď mi není do řeči
na prvním rande člověk věří
že to nedopadne tragicky
už už ji pozveš na večeři
a ona řekne slovo „lidičky“
vypadá vážně hodně dobře
nemám moc lepších úlovek
ten prach se přece snadno otře
a když dám novou žárovku
většinou bejvaj po hospodách
jenom neosobní výbojky
číšník řek, že mi ho prodá
vstal jsem a jí řek jenom „ahojky“